

Rašau Jums gulėdamas ligoninėje, į kurią atvykau, kad man atliktų nedidelę operaciją. Ši proga dovanojo man penkias poilsio ir maldos dienas, išgyventas su Jėzumi trapume per Didžiąją savaitę iki pat Velykų. Mano kambarys yra ketvirtame aukšte, per langą atsiveria puikus vaizdas į dangų, kuris dažnai būna debesuotas, o kartais – skaičiai žydras. Leidžiu laiką žvelgdamas į neaprėpiamą dangų, jį kontempliuodamas, stebėdamas debesis, kurie formuojasi ir persiformuoja, įgydami nežinomų gyvūnų ir veidų kontūrus. Šis dangaus didingumas ir bekraštėybė yra Dievo, dangaus ir žemės Kūrėjo, didingumo ženklas. Anapus debesų ir dangaus slypi Dievo begalybė, ir dar daugiau – Dievo asmuo, kuris yra toli nuo mūsų ir taip arti.

Per savo langą kontempliuodamas dangų stengiuosi pasilikti dabarties akimirkoje, šiame „dabar“, tyloje, kurioje nėra nei praeities, nei ateities, tik Dievo dabartis. Dievas yra.

Šią akimirką būnant ligoninėje „pasilikti“ man reiškia kovoti su nerimastingumu ir poreikiu veikti bei judėti – bent jau savo mintyse. Kaip švelnu yra pasilikti meilėje. Iš naujo skaitau šv. Joną sąvokos „pasilikti“ šviesoje. Tai vienas iš raktinių šios evangelijos žodžių. Pasilikti Dieve ir leisti Dievui pasilikti manyje. Dievas yra mūsų buveinė gyvenime, dažnai paženklintame praradimų ir pažeminimų. Dievas yra mūsų buveinė, mūsų Namai, kur galime pailsėti, kur neegzistuoja nei praeitis, nei ateitis – vien dabarties akimirka. Gyvenimo, bendrystės „dabar“ tikrai gimsta iš pasitikėjimo bei atsidavimo į Dievo rankas; čia mes gauname, bet atsidavimas taip pat yra savęs dovanojimas.

Pasilikti Dieve ir leisti Dievui pasilikti manyje. Dievas yra mūsų buveinė gyvenime, dažnai paženklintame praradimų ir pažeminimų.

Šis beribis dangaus didingumas yra Dievo didingumo ženklas.

Mūsų pasaulio įvykiai kartais yra siaubingai skausmingi: nelaimingi atsitikimai, mirtys, karai, ligos, savo gimtuosius kraštus paliekantys pabėgėliai ir t. t. Žinoma, esama švelnumo kupinų įvykių, taikos akimirkų bei vienijančių solidarumo gestų. Žemė patiria nesiliaujančią judėjimą – gimimų ir mirčių, augimo ir nykimo, mirčių ir prisikėlimų bangavimą. Yra praeitis ir ateitis. Pro savo langą kontempliuodamas dangų stengiuosi pasilikti dabarties akimirkoje, šiame „dabar“, tyloje, kurioje nėra nei praeities, nei ateities, tik Dievo dabartis. Dievas yra.

Nepaisant šio troškimo pasilikti, aš įdėmiai žvelgiu per savo langą į pro šalį, pirmyn ir atgal skriejančius paukščius. Jie skrodžia padangę. Tarp jų esama miesto paukščių – varnų bei balandžių; ir kitų – mažesnių bei šiek tiek judresnių. Deja, per mažai balandžių! Vargiai suspėju atpažinti mažiausius, jie skrajoja taip greitai, visai neketindami su manimi pasisveikinti! Klausiu savęs: kurgi yra jų buveinė? Jie šiek tiek atsikvepia tai vienur, tai kitur – ant antenų ar medžių šakose. Kur yra jų lizdas, kur jie nakvoja? Ar jie yra kūriniai laisvi kaip oras, laisvi būti čia, laisvi gyventi? Taip, man patinka jų laisvė. Aš taip pat norėčiau patirti šią laisvę – ne tam, kad judėčiau, bet kad pasilikčiau ir tuo gėrėčiausi.

Koks netikėtumas gauti Templetono premija. Argi nestebina šis „Arkos“ bei „Tikėjimo ir Šviesos“, kuriems aš atstovauju, pripažinimas tarptautiniu mastu? Šis apdovanojimas mus iškelia aukštyn, kai mes esame pašventę savo gyvenimus vyrams ir moterims, esantiems pačiame dugne. Leisdamiesi žemyn mes pakylame į viršūnę, dangišką viršūnę, kuri yra paslėpta pačiuose vargingiausiuose ir labiausiai pažemintuose žmonėse. Vos prieš keletą amžių, ir netgi dar mažiau, į su negalia gimusius asmenis buvo žvelgiama kaip į gėdingą Dievo bausmę. Atsiminkime mokinių Jėzui užduotą klausimą, susijusį su neregium iš prigimties: „Mokytojau, kas nusidėjo – jis ar jo tėvai – kad gimė neregys?“ Jėzus atsako, kad nei jis nusidėjo, nei jo tėvai, bet per jį turi būti apreikšti Dievo darbai. Šis atsakymas mums padeda suvokti štai ką: jei skiriame laiko ir siekiame užmegzti ryšį su tais, kurie yra giliausiame dugne, jie mus daro žmogiškesniais, gydo nuo mūsų nesuvaldomo ego ir veda į Dievo dangų.

Tikiuosi, kad šis tarptautinis pripažinimas padės daugeliui žmonių atrasti „Arkos“ bei „Tikėjimo ir šviesos“ žinią. Tokią paprastą žinią! Užmegzdami draugystės ryšius su negalią turinčiais asmenimis, tą tikrą ryšį, kylantį iš įsiklausymo, švelnumo ir buvimo, tada mes atrandame žmogaus slėpinio esmę. Visi esame sukurti mylėti, save dovanoti, išgyventi tikrą visuotinę brolystę: kiekvienas asmuo yra mano brolis ir sesuo. Mylėti – tai atpažinti kiekvieno asmens vertę. Tapti labiau žmogišku – tai susitikti su silpnuoju, iš tiesų su juo susitikti, veidas į veidą, širdis į širdį, eiti link tų, kurie jaučiasi vieni, apleisti ir pažeminti. Iš šių žmonių besiveržiantis šauksmas žadina taip vadinamą „stipriųjų“ širdis. Esame perkeičiami, kai suvokiame, ką reiškia iš tiesų būti žmogiškiems.

Tarp proto negalią turinčių asmenų kai kurie tikrai gali tobulėti, dirbti visuomenėje ir susilaukti pripažinimo dėl to, ką yra pajėgūs daryti. Kitų negalios yra gilesnės ir jų vienintelis talentas yra bendrauti kūno, žvilgsnio, šypsenos dėka ir tokiu būdu ištartai: „Aš tave myliu“. Loikas, „Tikėjimo ir Šviesos“ įkūrėjas, į „Arką“ atvyko 1978 metais ir dabar yra 58-rių. Jis yra mažo ūgio ir jūs pamanytumėte, kad jis ne vyresnis nei 10 metų: jo vienintelė kalba yra žvilgsnio kalba. Meilės ir bendrystės, pasitikėjimo kalba. Turime niekada nepamiršti šio pasaulio „Loikų“. Jie turi galią mus perkeisti ir pakviesti mus atsisakyti mūsų poreikio laimėti, kad galėtume pasilikti ir būti.

Man labai patinka šis Jėzaus palyginimas (Lk 14; Mt 22): Dievas surengė puotą, vestuvių pokylį ir šventines vaišes žmonijai – taikos ir brolystės ženklą. Tačiau

pakviestieji, visuomenės pripažintieji, kurie save laikė svarbiais, atsisako atvykti į šventę. Jie pernelyg užsiėmę, pernelyg susirūpinę savo socialine padėtimi. Giliai sužeistas Dievas siunčia savo tarnus, kad šie eitų į visas gatves ir surinktų vargšus, luošuosius, neregius. Eitų link tų, kurie yra visuomenės periferijoje, kurie yra meilės elgetos ir atvestų juos į puotą, vestuvių vaišes, taikos ir bendrystės šventę. Jie turi tapti žmonijos išgydymo ženklų, kol pagaliau mūsų visuomenės taps broliškumo vieta.

Turime niekada nepamiršti šio pasaulio „Loikų“.

Per pastaruosius mėnesius neapykantos sėklos taip pasklido po visą pasaulį, jog tai iš tiesų kelia nerimą. Melskimės, kad kuo daugiau žmonių taptų „taikdariais“ ten, kur jie yra. Savo brolystės prašyme Abdennour Bidar mums sako: „Šiandien mes turime istorinę galimybę pakeisti mūsų laikmetį pakeičiant žmonijos viziją... Ar ši brolystė iš tiesų tokia utopinė? Žmogus yra pašauktas siekti to, kas atrodo neįmanoma. Vien didžiausių idealų dėka žmogus pasiekė savo tikrąjį didingumą.“

Ar ši brolystė iš tiesų tokia utopinė? Žmogus yra pašauktas siekti to, kas atrodo neįmanoma.

Paskutinę mano buvimo ligoninėje dieną dangus yra nuostabiai mėlynas, šviečia saulė, paukščiai gieda savo laisvę. Šiaurinis pusrutulis švenčia pavasarį, naują gyvenimą, kuris pradeda trykšti. Linkiu jums džiugaus šventimo šiame pavasario atsinaujiniame, laimingų Velykų su Prisikėlusiu Kristumi. Dėkoju kiekvienam, kurie parašėte man Templeton apdovanojimo ir įvairių švenčių progomis.

Meldžiuosi už visus, kurie šiandien kenčia, kurie jaučiasi vieniši, pažeminti; kad šią dieną jie išgyventų ramybės ir švelnumo akimirką. Prašau Dievo, kad suteiktų man nuolankią širdį, gebančią mylėti pažemintus žmones.

Pasilieku bendrystėje su kiekvienu iš Jūsų.

Žanas

P. S. po kelių poilsio dienų ir sėkmingai atliktos nedidelės operacijos, būdamas geros formos, sugrįžau į Trosly.